

Mustafa Satış 1948 yılında Urfa'da doğdu. 1969 yılında girdiği İst. Üniversitesi İktisat Fakültesinden siyasi çalışmalarından dolayı ancak 1979 yılında mezun olabildi. Siyasi yaşamı İstanbul'da DDKD (Devrimci Doğu Kültür Ocakları) ile tanışması ile başladı. Kısa süreli olarak THKP-C (Türkiye Halk Kurtuluş Partisi- Cephesi) ve THKO (Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu) çevreleri ile ilişkisi oldu. O dönemde oluşum halindeki ÖNCÜ hareketi içinde yer aldı. Daha sonra Genç Sosyalistler Birliği (GSB) Genel Sekreterliği görevini üstlendi. 1976 yılında TKP (Türkiye Komünist Partisi) üyeliği süreci başladı. Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonuna (DİSK) bağlı Maden-İş Sendikasında Eğitim ve Örgütlenme uzmanı olarak çalıştı. Seydişehir Alimunyum Tesisleri, İskendurun Demir Çelik ve Otosan örgütlenmelerinde birinci derecede görev aldı. İlk kitabı **Örgü**, kendi yaşamı ile kesişen TKP yakın tarihinden kesitler içermekte. **Ocaktaki Kül**, Satış'ın yazın çalışmalarından bir tanesi. Mustafa Satış ile ilgili daha detaylı bilgi ve **Örgü** kitabına ulaşmak için <http://www.mustafasatis.com> adresinden ulaşabilirsiniz.

OCAKTAKI KÜL

Mustafa Satış

1985 ' in kışı.
Gece onbir
Stockholm' deki evde
Yalnızım.
Bir tuhaflık, bir halsizlik. Düğümlemiş boğazım.
Aynaya baktım. Garip bir şişlik yüzümde.
Gömleğimi çıkardım, tüm sırtım pütür pütür.
Kızarmış her tarafım.
Sarıldım telefona, karşımda acil.
Zarzor anlattım . Adresi istediler.
“Geliyoruz” dediler
Sekiz dakika sonra kapı çalındı.
Beyazlar içinde dev gibi iki genç
Ellerinde sedye'
birde güzel mi güzel bir kadın. Doktormuş.
Bileğimi tutuyor,
Bir yandan da, nabzımı neden ölçmeye çalıştığını anlatıyor.

Yatırıyorlar sedyeye.
Güçlü kollarda, kuş gibi havalanıyorum.
Yerleştiriyorlar ambulansa,
Biri sedyeyi emniyete alırken, diğeri ambulansı yola koymuş bile.
Doktor bir yandan serum bağlaması gerektiğini açıklarken,
O arada damarıma serum iğnesiyle dalıyor.
Sirenler çalıyor, yollar açılıyor. Son hızla ilerliyoruz.
Elim doktorun avuçlarında.
Yumuşacık ten, altınsarı saçlar, kocaman masmavi gözler.
Kutsal kitapların melek tarifleri çok silik kalır bu güzelliğin yanında.

Şarkı söyler gibi
 “Hiç korkma, çekinecek bir şey yok” diyor.
 Hastane'nin kapısındaız,
 tekerlekli sedyeye yerleştiriliyorum.
 Koridorlardan rüzgar gibi geçiyoruz.
 Tavandaki floresans lambaları su gibi akıyor.
 Şirin bir oda da,
 Başka doktorlar, başka hemşireler geliyor.
 Tahlil için kan alınıyor.
 İğneler yapılıyor.
 İki gün sonra taburcu oluyorum:
 Allerjik bir durum olduğu, araştırmanın devam ettiği, bir şey bulunursa beni arayacaklarını söylüyorlar.
 Tüm bu işlemler için altı dolar borcumun olduğunu, faturanın evime gönderileceğini
 Bu miktarı bir ay içinde ödemekle yükümlü olduğumu anlatıyorlar.

Dizlerime ulaşan kar ın .çinde yürüyorum.

Yıl 1960

Yaz

Sıcak

Çok sıcak

Ortalık cehennem gibi yanmakta.

İrili ufaklı tepelerin arasına kurulmuş Urfa.

Urfalılar bu tepeleri dağ sanıp, öylece türküler yakmaktalar.

Urfa kalesindeki mancınık, dimdik iki sütun “ Bu mancınıkların arasından Nemrut, yeni din yaymaya çalışan ve halkı kendisine isyana kışkırtan İbrahim peygamberi kollarından bağlayarak ateşe fırlatmış. İşte olan o anda olmuş. Cebrail İbrahim'in imdadına yetişip ateşi suya, odunları da balığa çevirmiş. Kurtarıcı melek Cebrail İbrahimi havada kaptığı gibi göğün yeddi kat yücesine götürmüş.

O gün bu gündür, Anzelha gölündeki balıklar kutsal ve dokunulmaz olmuşlar.” diye efsaneler anlatılmakta.

Ankaradaki zabıtlar, modern bir anayasa yapmak için uğraşırken, anayasayı çiğnedikleri iddia edilenler için Yassıada da darağaçları kurulmakta.

Bedesten çarşısı sessiz.

Surları andıran kalın duvarları ve toprak damından olsa gerek, oldukça serin.

Binlerce yıllık birikmiş hünerin ürünü olan ipekli kumaşların, halıların envai türlü desene dökülüşüne hayretler içinde bakan müşterilere umursamadan bakan esnaf, sanki başka bir alemde yaşamakta. Bu esnaf Türk değil, Arap değil, Kürt değildir. Her zenaatkar gibi belki de ermeni kökenliler. Ancak sonradan din değiştirdiklerinden diğer ahaliden daha dindardırlar. Sonradan müslüman oldukları için “dönme” olarak bilinirler. Ne kadar dindar olurlarsa olsunlar “dönme” oldukları unutulmaz.

“Dönmeler” dindar bağnazlığın sarsılmaz temelidirler.

Bunların ağızından hiç bir zaman ermeni olduklarına dair bir söz çıkmaz.

Bu küçük şehirde, bir çok insanın dini, dili, milliyeti gizlidir.

Çok şey gizlidir, bu şehirde.

Bakırcılar çarşısında çekiçlerin bakırı döven semavi tıkırtısı, bu gizliliğin şarkısını aralıksız söyler.

Küçük kapılarla sokağa açılan, kalın ve yüksek duvarların ardında senelerce bir kez olsun dışarıya çıkamayan kadınların sessiz figanlarının, ancak gönül kulağıyla duyulabildiği zamanlardayız.

Çocuk terbiyesinin, sadece dayakla olabileceği anlayışının egemen olduğu zamanlar. Sıcaktan yumuşamış asfalta topuklar gömülürken.

Urfalılar,

meyan kökü içerek, hararetlerini bir nebze olsun dindirmeye çalışmaktalar.

Gazoz, yeni yeni piyasaya girmekte.

Haşimiye çarşısı cıvıl cıvıl.

Kürdü arabı, bütün yıl çalışarak ürettiğini haşimiye çarşısında pazara sunmakta.

Pazar esnafı en az üç dili ana dili gibi konuşurken

Kürtçe türkçe arapça ta beşikte salınırken öğrenilmekte.

Kadınli erkekli yığınla insan, Eyyubun çile çektiği mağaranın ağzında Eyyup'tan sabır diliyor.....

O Eyyup ki, ayağındaki kurtlanmış yarasından yere düşen kurtları “kısmetinden olmasın” diye yerden alıp yarasının üstüne koymakta.

Herkes bu sabırdan bir nebze alıp, hangi suçu işlediği belirsiz, suça dönüşmüş yaşama verilen cezaya katlanmanın yollarını aramakta.

Aşhaneler, çeşitli yemekleriyle kıtlıktan çıkmışcasına acıkmış köylülere hizmet sunarken, İsa'dan önce dörtbin yıldır var olan bu şehrin mutfağındaki inanılmaz çeşitlerin hangi ırklara, uluslara, ve milletlere ait olduğunu anlamak zorlaşmakta.

Derlerki: Bu şehir, Nuh tufanından sonra yer yüzünde kurulmuş yedi merkezden ilki ve en önemlisiymiş.

Söylendiğine göre: Bu şehirde adem peygamber asırlar boyu çiftçilik yapmış.

Ve yine derler ki: İbrahim, Eyyup , Şuayp ve Elyas peygamberler bu şehirde tüm hünelerini sergilemişler. Bu nedenle bu şehre, “peygamberler şehri” denmiş.

Kültürler üst-üste katlanıp, içiçe geçmiş. Örülmüş. Yoğrulmuş.

Ateşe tapan zerdüştilerden tüm heykelleri yıkan, resme bile tahammül edemiyen islamiyete, oradan da, her meydana bir heykel dikme meraklısı kemalizme kadar, herkes gelip geçmiş buradan.

Mezopotamyanın göbeğinde, anadolunun bir ucundadır bu şehir.

Kanun' nun ve nizamın mumla aranıpta bulunmadığı zamanlardayız.

Gücü yetenin söz geçirdiği.

Herkesin kendince ve kuvvetince adalete yerini buldurduğu, ağaların şeyhlerin aşiret reislerinin kol gezdiği zamanlar.

Başka diyarlarda insanların aya, yıldızlara gitmek için hazırlık yaptığı zamanlardayız.

Komşuda şivan var.

Kan davasından bir genç öldürülmüş.

Kanın kanla yıkandığı zamanlar.

Biri dört biri üç yaşında iki çocuk babasız, yirmisinde genç kadın dul.

henüz 12 yaşındayım.

Tek odalı basık evlerin kapıları,
geniş bir avluya açılmakta.
ortada duran korkuluğa.
zıbın ve yelek giydirilmiş
Sarmış başındaki yamşağı çefi-igal
kan davasında öldürülmüş gencin giysileri bunlar.

Korkuluk değil
avlunun ortasında
öylesine kıpırtısız.
Sanki, ölen genç durmakta

İnsanlar avluda hıncahınç.
genç karısı, yakınları
morarmış göğüslerine vurarak
ağıt yakarak
ölenin kiyafetine bürünmüş korkuluğun etrafında
pervane dönmekteler.

Ortalığı saran ağıt
Yürek yakarken
Dama tünemiş öylece bakıyorum.

Bir an
ölenin karısı,
Dönmekte olan çemberden kopuyor.
Altın sırmalı kaftanının yakası
göğüs kafesine kadar açık
çıplak ayaklarında gümüş halhal'ı çınlarken
Bu dehşet verici yas
Aciz kalıyor güzelliğini saklamakta.

Usulca
ateşi sönmüş ocağa yaklaşıyor.
Arbaneler' in ilahi temposu,
halhalların narin tınısına sarınmış.
Ağıt'ın yürek sızlatan ezgisi
parmaklarının ucunda süzülerek giden
kadına,
salınan bedenine eşlik etmekte.

Her ses, her hareket onun salınımlarına uymuş
Hepimiz, her şey
gizzemin derinliklerinde kaybolmaktayız.
Eriyip yok olmaktayız.

Diz çöküyor.
Ocağın önünde.
Tanrı huzurunda
İki elini tapınırcasına göğe uzatıyor.

Bir süre öylece duruyor.
 Sonra
 uzatıyor ellerini ocağa.
 Alıyor külü avuçlarına
 savuruyor başından aşşağıya .
 Bir daha
 Bir daha

Yayılrken toz bulutu avluya
 “Evimin direği yıkıldı
 ocağım söndü
 küller başıma,
 küller başıma” diye inliyor.

Evinin direğinin yıkıldığını,
 ocağının söndüğünü anlıyorum.
 Neden “küller başına” olduğunu anlayamıyorum.

Oysa
 Annem de sıkça söylerdi bu sözü.
 “Küller başıma”
 Der
 Sanki külü ocaktan alıp başına savurur gibi yapar
 başlardı oğlunun hikayesine.

Önceleri başka masallar da anlatırdı bize
 Her masalına
 “Evvel zaman içinde
 Kalbur saman içinde
 Deve tellal iken
 Pire hamal iken
 Ben annemin beşiğini
 Tıngır mıngır salları iken “ diye başlardı.
 O zamanlar, devenın nasıl olup ta tellal, pirenin hamal ve kendisinin de annesinin beşiğini
 tıngır mıngır salladığını düşünmezdim bile.
 Onun sesiydi herhalde asıl güzel olan.
 O ses her derde devaydı
 Ana sesi gibisi varmola?

Leyla ile mecnun varmış
 Mecnun, mecnun olmadan önce Leylayı delicesine istemiş. kavuşamayınca çöllere düşüp
 mecnun olmuştu. Sonunda Leyla karşısına dikilince “ Sen leyla değilsin, ben Leylamı çoktan
 buldum” demişti.
 Kerem, Aslı ya kavuşunca sayısız düğmeli kaftanını açmak için uğraşırken, sabırsızlıktan
 yanıp kül olmuştu
 Ferhat Şirin e ulaşmak için dağları delmiş, gerçek olmayan bir haber sonucu şirin in öldüğünü
 sanıp baltayı kafasına saplamıştı.
 Hepsinin de sonu bir tekerlemeyle biterdi.
 “ Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine”
 Murdına eren kimdi? kerevetleri neredeydi?

Doğrusu hiç belli değildi.
 Bunlar da acıydı şüphesiz ama, biz bilirdik ki bunlar masaldı.
 Masal olması, acılarımızı dindirirdi birazcık.
 Ancak, kardeşimle ilgili anlattığı bir başkaydı.
 Hikaye ediyordu ama
 gerçektir.

Hikayesini anlattığı oğlu, bir yaş küçüğüm dü.
 Sayısız kez dinledim bu hikayeyi.
 Annemin, acılı sesiydi bu öyküyü masaldan ayıran.
 Zaten, “bir varmış bir yokmuş” diye başlamadığı için, masal da olamazdı anlattıkları.

Hep aynı rüyayla başlardı.
 “Birgün rüya gördüm”
 diyerek girerdi söze.

“Birgün rüya gördüm. Bundan bir kaç sene önce, bir rüya gördüm.
 Böyle baktım / bir uzuuuun geniş tarlanın içinde, büyük bir tarla hani, o böyle
 kumluk varya, çöl / işte öyle.
 Bir devenin sırtına binmişim, deveyle konuşuyorum.
 Diyorumki
 beni nereye götürüyorsun? Devede benimle konuşuyor. Cevap veriyor bana
 Diyorki
 “bende bilmiyorum...”

Birde baktım yok.
 Uyandım ki, hiç bir şey yok.”

Oldukça uzun süreceğini bildiğim hikayeyi dinlemeye hazırlanırken, başımı annemin
 dizlerine iyice yerleştir ve sözünü ettiği çölün uçsuz bucaksız kumlarına daldım.
 Ana sesi gibi duygulusu varmı hiç?

Acı dolu melodiyle devam ederdi.
 “Bu rüyadan
 Üç dört gece sonra, baktım bir yaşlı adam girdi kapıdan.
 Akşamınız hayrola dedi.
 ben dedi çok evlere gitmek istedim, hiç bir ev beğenmedim
 kapı açtı bu eve geldim dedi”

“Gel dedim. Başımla gözüm üstüne.”

“O gün
 çok da yorulmuşum. Çamaşır yıkamışım evi toplamışım,
 temizlemişim, acıkmışım da.
 Bir su kabağı yaptım. Bizim çocuklar çok sever su kabağı yemeğini.

Kızım Bedriye
 Oturup yemezdi gelen köyliyle...Bir de Memedim yemezdi.
 Köylü geldi mi, ayrı tabaklarına koyar ayrı yerlerdi.
 Ben de kızardım. Yavrum oturup misafirler le yiyin diye söylenirdim.

Soframı kurdum. Hep birlikte oturduk. Adam Beş lirayla hacca gittim dedi.
 Yalan dedim içimden. Beş liraylaHiç hacca gidilirmi.?
 Hacca gittim dedi, her tarafı tavaf ettim. Ziyaret ettim.
 Mekke yi, Medine yi gördüm.

Kızım bedriye de oturmuş, adamla güzelce yemek yiyor. Hiç bir yabancıyla oturup
 yemek yemeyen kızımın bu haline şaşım kaldım.

Cuma gecesi idi. Çocukların babası camiye gidecek
 hadi dedi adama sende gel. Geleyim dedi adam. Kalktılar.
 Ben de gittim oğlumun yatağını böyleliğine serdim. Adamın yatağını da böyleliğine.
 Baktım çocukların babası, kız dedi bir tas su da koy/ yaşlıdır belki abdest alır /
 namaz kılar.
 Eh onu da götürdüm koydum. Geldim yatağıma girdim.Yatağıma girince, bir şeytan
 girdi kalbime. Acaba o adam, o yaşlı adam, gece kalkıp ta benim oğlumı boğmasın!
 Bak bak !
 Kalktım taht'tan, çıktım merdivenleri. On ayak merdiven . Pat pat pat.
 Çıktım
 adama baktım, adam uyuyor. Oğlum da uyuyor.
 Ama sırtımı döner dönmez, tir tir titremeye başladım.
 Sanki üstüme bir kar yağdı.
 Kar.
 Geldim yatağa girdim. Yaz günü sıcak.
 Çarşaf örtüyü başıma örttüm. Onun yorganını başıma örttüm. Bununkini başıma
 örttüm. Titriyorum. Zangır zangır titriyorum.

Neyse sonunda sabahı ettim. Bizim adam kalktı dükkana gitti.
 Baktım biri, tek eliyle tahtıma vuruyor, yattığım tahta.

Kızım kızım kalk , ben gidiyorum dedi.
 Amca dedim, gitme kahvaltı yapalım, ondan sonra git.
 Yok kızım Allah dar ekmek vermesin sana,
 Benim ekmek yiyecek kapım çok dedi.
 Gitti.Gitti ama Buradan oraya, bir baktım kayboldu.Yok oldu.
 Evimizin önü meydandır. Adam kapıdan çıkar çıkmaz Yok oldu.
 O yana döndüm, bu yana döndüm. Yok
 O gittikten sonra uyuduuuum, uyudum.
 Kalkar kalkmaz, sağı solu topladım. Sonra gittim adamla oğlumun Yatağını
 toplamaya.
 Baktım bir çift takunya duruyor. Adamın yatağının baş ucunda.
 Bir çift çocuk takunyası.
 Birinin kayışı kırık.
 Herhalde bizim adam gece camiden dönerken buldu, getirdi dedim.
 Bir de bir tas su koymuştum, hani namaz kılar, abdest alır diye.
 Olduğu gibi duruyor. Adam ne namaz kılmış ne abdest almış

Oğlanın yatağını kaldırdım, büktüm. Onunkini de kaldırdım Büktüm.
 Baktım beş lira Böyle serilmiş yere. O yanı da kaldırdım baktım, Çorabı serilmiş.
 Ah dedim zavallı adam, çorabını da burada bırakmış. çorabını yıkayayım dedim, belki
 gelir götürür. Çorabını elimle yıkadım, serdim.
 Adam çok fakir bir adamdı.

Oğlum Memed, ana dedi bu parayı babamın cüzdanına koy, berekettir.
O ihtiyar gelmeden önce, bir gece evvelinde, rüyamda baktım böyle uzun boylu bir adam, beyaz elbise giymiş, evimin üstünden geçti gitti komşunun evinin üstüne.
Bu üç şey
dört günün içinde oldu.

İki gün sonraydı. Mahallede ufak bir çocuk kavgası, sonra büyükler de karışmış Komşunun kırk yaşındaki kocası, ondördüne yeni basmış oğlumun kaburgasına bahçe belini var kuvvetiyle vurmıştu.
Öyle bir vuruş ki, Sanki kıyamet kopmuştu.

Bir saat sonra oğlum Memet
Anne benim gözüm görmüyor, gözlerim kararıyor dedi.
Babası elinden tuttu, hadi yavrum dedi erkeksin”
ne göz görmemesi, yürü gidelim dedi karakola.
Ben o zaman ne karakol biliyorum, ne başka bir şey utanıyorum gitmeye.

Bekledim bekledim, saat üçe kadar bekledim. Ne gelen var ne giden.
Hele bu oğlum öldümü, kaldı mı? Düşüncesiyle düştüm karakolun yoluna.
Zaten oğlum giderken
Rengi sapsarı olmuştu.
Dişlerine kadar.

Oyyy, gittim ki ne görem. Oğlanı iki sandalyenin üzerine uzatmışlar
Benim adam da orda. İşte oğlum böyle geldi, işte böyle vurdular... diye dert anlatmakta. Saat üçü bulmuş
Oğlanın da üstüne suyu döktüler. Hadi Urfalılar zaten numaracıdır” diye
Polisler gırgır geçmekte.

Oğlan da sesimi duyunca, onu kötü durumda görmeyeyim diye doğrulmaya çalışırken pat diye sandalyeden düşmesinmi!
Göksüme vurdum, Yüzüme vurdum. Ben beni vurdum.
Oyyy dedim, burası hastane midir?
Oğlanı bu karakola niye getirdin?
Niye hastaneye götürmedin? Diye, avazım çıktığı kadar bağıyorum.
O arada kara çarşafımın önü açılmış saçlarım görünüyorki, çocukların babası, ha bire saçlarımı kapatmaya çalışıyor. Benimse, saçımın erkekler tarafından görülmesi umurumda bile değil. İnsanın canı, ta derinden yandığında, mahremiyet denen şeyin ne kadarda uydurma bir şey olduğunu anlamak zor olmuyor.

Babası benden çekindi, hemen bir taksi durdurup oğlanı bindirdi,
hastaneye kaldırdı. Ben kaldım geride, dışarıda. Bıraktı işte. Bıraktı.
Ne diyeceksin, oğlanı taksiye koydu gitti. Ben kaldım yerde.
Hemen öteden bir taksi geldi. Yenişehir den Böyle el ettim
Ağlıyorum, feryat ediyorum.
Nedir teyze?
Ne oldu?
“Hayrola?”
benim oğlum vuruldu, hastaneye babası kaldırdı
ben burada kaldım beni götür.
Para yok.

Pul yok.
Adam aldı beni sağolsun, hastaneye götürdü.

Gittik.
Oğlanın başına buz torbası koymuşlar.
Oğlan buz torbasını kaldırıyor ağzına koyuyor.
İçi yanmış. Buzu da anlamıyorum.
Dokunuyorum, elim üşüyor.
Neyin nesi olduğunu anlamıyorum

O ha bire ana git diyor. Bende bir şey yok ana git eve”
Ben de bir şey yok.

Bilmiyorumki ameliyat lazım.
İşte o zaman gittim, baktım balkonda doktor oturuyor
Dedim “bu ne olacak?”
Dedim “bu çocuğun hali yani”
“ bence hiç yani ”doktor mokter bakmıyor”
“ iğneler, ilaçlar, nerde”
“sade buz torbası vermişler.”

Meğersem, cerrah olan baş hekimi aramışlar, uzun zaman bulamamışlar.
Valiye haber vermişler. Vali o doktoru bulmuş. Vermiş veriştirmiş.
Ameliyat edeceksin çocuğu demiş. Doktor kızmış “Vay senmisin bana bağırın.”“sen bana emir veremezsin “demiş.
“Ölümcül hasta yatıyor.ameliyat etmeyeceğim, gel sen et. Çocuk ölürse suçlusu sensin” demiş.
Ölümcül hasta dedikleri Benim gülüm. Benim memedimmiş meğer.
Birbirlerinde güçlerini denemişler anlayacağın.
Şansım işte.

Kaburgaları kırılmış, ciğerlerine batmış. İç kanama olmuş.
Gömleğini sıyırıp baktım. Böyle dıkna dıkna kan oturmuş.
Hani böyle ben gibi olur ya . Demek iç kanama olunca böyle oluyormuş.
Adamın biri orda duruyordu. Kızım sen oğlunu al Anteb e götür.
Doktorla vali kavga etti, doktor istifasını verdi, dedi.

Dedim, istifa nedir?
Dedi doktor çekti gitti, istifasını verdi.
Çekti gitti yi anladım. İstifayı anlayamadım.
Ama dedim, ben kocamdan çok korkarım
Kocama sen söyle, anlat ki oğlumu Antebe kaldıralım.
Cocuk öğlen vakti saat birde vurulmuş. Gecenin on u hastanedeyiz.
Gittim çocukların babasına, doktor seni çağırıyor dedim.
Gittik. Dediki “Bunun çaresi Antebe gitmek te, ameliyat olması lazım, İç kanama geçiriyor.”
Çocukların babası: “aman evim yıkıldı” “oğlum ölecek” dedi.
Hemen kalktı gitti. Dükkandan parayı alana kadar, taksi tutana kadar...

Taksiye binerken hemşireler oğlanın üstündeki pijamayı istediler.
Hastanenin demirbaşı imiş.

Soyup verdik.
 Aceleden elbiselerini giydiremedik
 Kara çarşafımla örtüm oğlum.
 Örtbildiğim kadar.

O kadar yolu nasıl aldık, hiç hatırlamam.
 Bıreciğe ulaşmıştık.
 Çocuk,
 Ana dedi, bir kaldır da, Antebın yolu ne kadar kaldı göreyim.
 Şöyle başını doğrulttum. A bak dedim.
 Bacakları babasının üstünde.
 Hık demesiyle gitmesi bir oldu.
 Kucağımda öldü.
 Oğlan orda kaldı.
 Ben de orada öldüm.

O zaman ne hallerdeydim. Saçlarımı burdan kesmişim.
 Bedriye aklını kaybetti. Anne abimi dövdüler, anne abimi vurdular.
 Aklını oynatmasın! Taziye yi bırakıp onu doktora götürdük.
 Üç dört gün komşuda bırakın, kalabalıktan uzak olsun dediler.
 Neyse yedi sekiz gün taziyeyle geçti. Giden oldu. Gelen oldu
 Ağlayanı çok oldu.
 Ben bilirim ki ölü evinde, her kes kendi ölüsüne ağlar.
 Bizde de öyle oldu herhal.

Hemen hemen yirmi gün geçmişti. Bir gün şıh ın karısı bize geldi.
 Hele kız, ben böyle böyle bir rüya gördüm
 Bize bir misafir geldi dedim.
 Kalbimdekileri de söyledim
 Adamın anlattıklarına inanmadığımı filan. Hocaya bir anlat dedim. Neyin nesidir
 dedim. Oğlum vuruldu dedim.
 Gidip hocaya söylüyor. O da diyorki
 Azrailmiş eve gelen. O takunya tabutmuş
 Çorap kefenmiş, para aniden lazım olacak bir şeymiş
 Mustafa diyarbakır daydı oğlan öldüğünde. Ablamın oğluna verdim o parayı.
 O zaman telefon yoktu. O parayla telgraf çektik. Mustafa gelsin diye.

İş burda bitmedi ki. Aşiretimizin reisi evime geldi. Kadriye, kızım dedi.
 Biz bu kanı burada sağaltalım, bayrak çekelim, kurban keselim
 Kızım dedi, ben parayı alayım silah alın, onların parasıyla öldürün onları
 Amca dedim. sen benim amcamsın İki gözümsün ama ben oğlan evermiyorum, Kız
 gelin etmiyorum, niye bayrak çekelim. Niye kurban keselim.

Böyle bir şeyi ben yapamam, ben istemem dedim
 Çocuğum kana bulamasın elini.
 ben isterem ki, çocuklarım serbest yatsın, sırt üstü yatsın
 ben onlardan bir tane öldürsem, onlar benden bir tane öldürse, çocuklarım
 gölgesinden korkar.
 o öldü bir kere, allahın emri kaderinde vardı, bari geri kalan çocuklarıma bir şey
 olmasın.

Kocam
kanı sađaltmak istedi
parayı almak istedi.
Amcasıyla gittiler
Oturdular
Yediler içtiler
O zaman parayı aldı

Ahmed i gönderdim.
Dedim, git bak bakalım
Ne yapıyor baban
Elini yüzüne dayamış ağlıyormu
Yoksa başka bir şeymi yapıyor.

Ahmet gitti
Geldi
dedi “anne”
“babamı bir görsen”
“sanki bir düğün evi”
“elini kolunu çemirlemiş”
“lahmacunu hazırlıyor”
“ayranı yapıyor”

Ona bir daha üzıldüm.

Böyle bir kenarda otursaydı
Elini yüzüne dayasaydı
ben böyle umardım.
Zaten adamlar barıştıracak.
Yeterki iki taraf birbirine girmesin.
Olmadı
Boş verdim.

Adamım geldi
ne yaptın dedim
ne yaptın diyorum
ama üzüntülü diyorum
hesap sormuyorum.
ne yaptın para mı aldın
demiyorum.

Dedi ne yaptık
parayı aldık

O zamanın parası 18 bin lira aldı
Ben dedi borca dağıttım
Hiii küller başıma
hele ben
böyle bir göksüme vurdum

sen dedim
 “Mehmedin ölmesini mi bekliyordun?
 Mehmet öldürülsün de
 sen para al da
 borca dağıt
 Hiç mi allahı korkmadın.
 Mehmetin kan parasını mı bekliyorduk?
 Sen ne biçim babasın”

O para haram para
 O para kan parası

Yav dedi borca dağıttım
 Hiç bir şey kalmadı zaten.

Mustafa o sırada, lisede okuyor.
 Oğlumu vuran taraf, kızlarını berdel olarak mustafaya vermek istiyorlar
 Barışı sağlamlaştırmak için

O kıza yazık olur.
 O sabiye günahı dedim.
 Zulüm görür bu evde, dedim.
 Kabul etmedim

Mustafa “kardeşimin kanını yerde koymayacağım” diyor
 Belde silah dolaşıyorlar.
 Ona yalvardım
 Buna yalvardım
 Ne olur Mustafayı İstanbula götürün
 Okusun
 Mustafa elini kana bulamasın
 O öldü bu ölmesin
 Ben öldüreceğim diyor.
 Çocuk yav
 Daha lisede.

İşte o zaman, büyük bir kavga yaptım kocamla.
 Büyük bir kavga.
 Size demiyorum, allahıma diyorum
 O oğlan öldükten sonra
 Ben onu koca diye görmedim.

Ekmeğimizi getirsin
 çocukları büyüteyim
 Gayem buydu.

Geceleri gelip koynuma girmedi mi?
 Girdi.
 Saçımı başımı yoluyordum
 Yakamı yırtıyordum

Tek diyordum bu adam
yaklaşmasın bana.

Öyle gittik
25 sene oldu ayrılalı
Daha affetmedim.
Affedilecek bir adam da değildi.”

Biri sedyeyi emniyete alırken, diğeri anbulansı yola koymuş bile.
Doktor neden serum bağlaması gerektiğini açıklarken
Bir yandan da işini yapıyor.
Sirenler çalıyor, yollar açılıyor.
Son hızla ilerliyoruz.
Elim doktorun avuçlarında.
“Hiç korkma, çekinecek bir şey yok” diyor.
Hastanenin kapısındaız.
Tekerleki sedyeye yerleştiriliyorum.
Koridorlardan fırtına gibi geçiyoruz.
Tavandaki floresans lambaları su gibi akıyor.
Şirin bir oda da yatağa yerleştiriliyorum.
Başka doktorlar, başka hemşireler geliyor.
Tahlil için kan almıyor.
İğneler yapılıyor.

İki gün sonra taburcu oluyorum:
Allerjik bir durum olduğu, araştırmanın devam ettiği, bir şey bulunursa beni arayacaklarını
söylüyorlar.

Dizboyu kar’ a aldırmadan yürüyorum.
Allerjik bir durum vardı.
Bedenim, ne olduğu bilinmeyen bir şeye, reaksiyon göstermişti.
Urfa’ da olup bitenler...

İnsan, devletin polisini, kardeşinin kaburgalarını kıranları yalnızca varlıklı oldukları için,
rüşvet verdikleri için karakolda baş üstünde tutarlarken, bayılınca üstüne su dökerken tanıyor.
Düşman oluyor.
Hemşireler ölümcül hastanın üzerinden, “ hastanenin demirbaşdır” diye taksi nin içinde
pijamayı soyup alırken görünce ve yaralı beden kara çarşafa sarındığında, karalar içindeki
devleti görüyor
ve düşman oluyor.
Devlet hastanesinin baş tabibi gibi, vali gibi koca koca adamların kaprisleri horozlanmaları
yüzünden, göz göre göre bir gencin ölümüne neden olduklarını görünce, devletin brokrosisine
düşman oluyor.
Devlet denilen şeyin, neredeyse kalu beladan beri ayağı postallı beli silahlı, ortalığa korku ve
dehşet saçan zabitanadan başka bir şey olmadığını anlayınca
Zabıtana düşman oluyor.
O saatten sonra, bu devletle benim hiç bir dostluğum olamazdı.
Onun dostluğunu görmemiştim.
Ben devlete, işte böyle düşman olmuşum.

